

Ár 2013, föstudaginn 27. september er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 41/2013**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 29. apríl 2013, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 29. apríl 2013. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 30. apríl 2013, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 4. júní 2013. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 6. júní 2013, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dagsettu 21. júní 2013.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 20. og 27. september 2013.

II.

Málsatvik.

Þann 24. febrúar 2006 var tryggingarbréf nr. X gefið út. A gerði kunnugt að til tryggingar skilvísri og skaðlausri greiðslu á öllum skuldum og fjárskuldbindingum þess við FF, allt að fjárhæð kr. 5.000.000 væri fasteignin B, sett að veði á 2. veðrétti. Eftirfarandi ákvæði kom fram í tryggingarbréfinu: „*Með undirritun sinni á tryggingarbréf þetta staðfestir veðsali, sem ekki er útgefandi, að hafa kynnt sér efni upplýsingabæklings FF um persónuábyrgðir og veðtryggingar þriðja aðila, en FF er aðili að samkomulagi fjármálafyrirtækja, stjórnvalda og Neytendasamtakanna um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga.*“ C, þáverandi maki sóknaraðila skrifaði undir sem samþykkrur veðsetningunni sem þinglýstur eigandi. Sóknaraðili skrifaði undir sem samþykk veðsetningunni sem maki þinglýsts eiganda. Virðist fasteignin þá hafa verið að jöfnu í eigu sóknaraðila og C.

Í apríl 2008 gerðu sóknaraðili og C með sér skiptayfirlýsingu, þegar þau ákváðu að slíta hjússkap sínum. Samkvæmt skiptayfirlýsingunni kom íbúð ásamt stæði í bílahúsi að B, ásamt öllu sem henni fylgdi, í hlut sóknaraðila, en fyrir voru

hjónin bæði þinglýstir eigendur. Sóknaraðili yfirtók veðskuld á eigninni við L Glitni, upphaflega að höfuðstól kr. 14.500.000 og skyldi hún fyrir 1. maí 2008, hafa létt af C skuldaábyrgð hans af því láni. Fjárskiptin og útgáfa skiptayfirlýsingarinnar voru byggð á þeirri forsendu. Áhvilandi á eigninni var einnig fyrrgreind skuld við FF skv. tryggingarbréfi, upphaflega að höfuðstól kr. 5.000.000, sem C skuldbatt sig til að létta af íbúðinni eigi síðar en 30. september 2008. Því til tryggingar lýsti hann yfir persónulegri sjálfskuldarábyrgð ásamt D, E og A.

Þann 23. mars 2009 gerðu F og A með sér uppgjörssamkomulag. Í 5. gr. samkomulagsins kom fram að samhliða gerð þess myndi A samþykkja skuldabréf að fjárhæð kr. 5.000.000, sem tryggt yrði annars vegar með sjálfskuldarábyrgð C og hins vegar með tryggingarbréfi á 2. veðrétti í B. M var tilgreind sem þinglýstur eigandi fasteignarinnar og er í samkomulaginu rakið að veðleyfi fyrir skuldum A hafi verið veitt í eigninni á sínum tíma. Andvirði lánsins greiddist inn á skuld seljanda, A, við F á hlaupareikningi nr. Y. Með fullnustu samkomulagsins myndi varnaraðili ekki ganga frekar að C sem ábyrgðaraðila vegna A.

Þann 23. mars 2010 var skuldabréf nr. Z, að fjárhæð kr. 5.000.000 gefið út af A til varnaraðila. C tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð á endurgreiðslu lánsins.

Þann 8. janúar 2013 var aðfararbeiðni varnaraðila dagsett. Gerðarþolar voru A, forsvarsmáður C og sóknaraðili sem tilgreind var sem veðsali og gerðarþoli. Heildarskuld samtals var kr. 6.713.197 en heimildaskjal var skuldabréf nr. Z.

Þann 27. mars 2013 sendi lögmáður sóknaraðila varnaraðila bréf þar sem farið var fram á að viðurkennt yrði að veðsetning bankans á 2. veðrétti fasteignarinnar að B teldist ógild og að bankinn aflétti tryggingarbréfi nr. Þ af fasteigninni. Varnaraðili hafnaði kröfunni þann 3. apríl 2013.

Þann 19. apríl 2013 barst sóknaraðila tilkynning frá varnaraðila um gjaldþrot A. Fram kom að við gjaldþrot féllu allar skuldir og skuldbindingar í gjalddaga, þ.m.t. tryggingarbréf nr. Þ.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 29. apríl 2013.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að veðsetning fasteignarinnar að B, með tryggingarbréfi nr. Þ verði talin ógild og bankinn aflétti bréfinu af fasteigninni. Til vara er þess krafist að veðsetningin hvíli aðeins á 50% eignarhluta eignarinnar.

Vísar sóknaraðili til þess að tryggingarbréfið beri það með sér að öll eignin hafi verið veðsett til tryggingar umræddu láni, en ekki aðeins eignarhluti þáverandi eiginmanns sóknaraðila, C. Sóknaraðili og C hafi átt eignina í óskiptri sameign. Nafnritun sóknaraðila á tryggingarbréfið hafi þrátt fyrir það ekki komið fram í þar til gerðum reit um samþykki þinglýsts eiganda heldur einungis í reit fyrir samþykki maka þinglýsts eiganda. Samkvæmt þessu beri undirritun sóknaraðila á tryggingarbréfið ekki með sér að hún hafi samþykkt veðsetningu síns eignarhluta, því hvíli tryggingarbréfið aðeins á helmingseignarhluta fasteignarinnar, sbr. dómur Hæstaréttar í máli nr. 345/2013. Sóknaraðili telur dóm Hæstaréttar í máli nr. 162/2009 ekki sambærilegt umþrættu máli. Þá telur sóknaraðili atvik með allt öðrum hætti í dómi Hæstaréttar í máli nr. 227/1997.

Sóknaraðili vísar til þess að hvergi komi fram að greiðslumat hafi farið fram þrátt fyrir 3. gr. samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, sem forveri varnaraðila hafi verið aðili að. Þótt samkomulagið nái ekki yfir skuldir félaga eins og í

Þessu tilviki, þá sé mikilvægt að banki eins og gagnaðili í máli þessu fari eftir leiðbeiningarreglum eins og þessum. Þó svo tryggingarbréfið sé útgefið fyrir skuldum félagsins þá sé einstaklingur að veðsetja hluta af fasteign sinni og því beri bankanum að fara eftir þessum leiðbeiningarreglum og sé það mjög óeðlilegt að þeir feli sig á bak við það að samkomulagið eigi bara við skuldir einstaklinga.

Vísar sóknaraðili til þess að hún og C hafi skilið þann 24. apríl 2008 og hafi þau gert með sér skiptayfirlýsingu sem síðar hafi verið þinglýst á fasteignina að B, sem eignarheimild M að fasteigninni. Í hinni þinglýstu skiptayfirlýsingu komi fram að M yfirtaki veðskuld á 1. veðrétti við L. Hvað varði umþrætt tryggingarbréf komi fram að C skuldbindi sig til að aflétta bréfinu af fasteigninni fyrir 30. september 2008.

Sóknaraðili bendir á að árið 2009 hafi varnaraðili gert uppgjörssamkomulag við A og C sjálfan. Í 2. gr. samkomulagsins láti félagið ákveðnar fasteignir af hendi í skiptum fyrir inngreiðslu á hlaupareikning félagsins hjá varnaraðila. Í samkomulaginu komi einnig fram í 5. gr. að samhliða samkomulaginu myndi A samþykkja skuldabréf að kr. 5.000.000 sem tryggt væri annars vegar með sjálfskuldarábyrgð C og hins vegar með tryggingarbréfi í fasteigninni að B. Þinglýstur eigandi fasteignarinnar væri M og hefði verið veitt veðleyfi í eigninni á sínum tíma fyrir skuldum A.

Sóknaraðili telur það sérstakt við samkomulagið að allir aðilar þess viti að fasteignin sé alfarið í eigu hennar, enda komi það beint fram í áðurnefndu uppgjöri. Samkomulagið sé gefið út þegar aðstæður hafi verið allt aðrar hjá öllum aðilum en þegar veðleyfið hafi verið útgefið á sínum tíma. Undir samkomulagið við bankann riti stjórnarmenn félagsins og C fyrir hönd þess og fyrir sjálfan sig. Sóknaraðili hafi ekki komið nærri þessu samkomulagi. Uppgjörssamkomulagið geri svo ráð fyrir því að gefið sé út skuldabréf sem sé tryggt með sjálfskuldarábyrgð C og með tryggingu skv. umþrættu tryggingarbréfi. Tryggingarbréfið sé tryggt með veði í B. Þarna hafi sóknaraðili verið skuldbundin án hennar vitneskju. Eðlilegt hefði verið að hún hefði haft vitneskju um samkomulagið. Sóknaraðili sitji því uppi með skuldir félagsins þrátt fyrir að hafa ekki verið aðili að uppgjörssamkomulagi félagsins við bankann. Það verði að teljast furðulegt enda sé eina trygging bankans í eigu hennar, sem hafi ekkert með félagið að gera.

Sóknaraðili kveður útgefanda skuldabréfsins hafa verið A. C hafi einnig verið skuldari enda hafi hann tekist á hendur óskipta sjálfskuldarábyrgð gagnvart eiganda lánsins. Því hafi þetta verið jafn mikið skuld C og skuld A. Sóknaraðili tekur fram að A hafi verið úrskurðað gjaldþrota 11. apríl 2013 og hún kveðst ekki vita betur en að C sé að fara sömu leið.

Sóknaraðili bendir á að A og C hafi skrifað undir nýtt skuldabréf þann 23. mars 2010, eftir að ný lög nr. 32/2009 um ábyrgðarmenn hafi tekið gildi. Því veki það upp spurningar af hverju ekki hafi verið haft samband við sóknaraðila á þeim tíma.

Vísar sóknaraðili til þess að óbreyttu sitji hún uppi með skuldir félagsins og skuldir fyrrverandi maka síns þrátt fyrir að henni hafi ekki verið kynnt greiðslumat fyrirtækisins á sínum tíma og þrátt fyrir að hafa skilið við eiganda félagsins árið 2008 og gert skiptayfirlýsingu við hann þess efnis að aflétta ætti tryggingarbréfinu af eigninni. Sóknaraðili telur að bankinn hefði átt að kynna henni samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga og innihald samkomulagsins frá 23. mars 2009, enda sé sóknaraðili enginn sérfræðingur á sviði fjármála en hún sé menntaður hjúkrunarfræðingur. Það verði að gera þær kröfur til bankans að hann sýni vönduð vinnubrögð og reyni að gera hlutina rétta en ekki finna tryggingar hjá fólki sem komi ekki nálægt áðurnefndu samkomulagi.

Sóknaraðili telur rétt að taka fram að hún sé hjúkrunarfræðingur sem aldrei hafi komið að rekstri A og hafi eingöngu skrifað undir stofnskjöl félagsins. Þó hún hafi tímabundið verið varamaður í stjórn þá hafi hún aldrei komið að rekstri félagsins. Varnaraðili hafi alltaf vitað af þessari staðreynd og það lýsi sér best í því að starfsmenn varnaraðila hafi ekki haft samband við sóknaraðila þegar komið hafi að því að gera uppgjörssamkomulagi við A eða C.

Telur sóknaraðili að þegar nýja samkomulagið hafi verið gert hafi allar forsendur verið brostnar fyrir tryggingu félagsins því sóknaraðili hafi ekkert með félagið haft að gera. Að láta hana sitja eina uppi með lán sem komi henni ekkert við og láta fasteignina að veði sé ósanngjarnt og andstætt öllum skynsemisrökum. Það sé því ósanngjarnt og andstætt góðri viðskiptavenju að bera fyrir sig áðurnefnt tryggingarbréf og því beri að ógilda trygginguna og aflétta því af fasteigninni, sbr. 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga. Einnig sé vísað til samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, með lögjöfnun.

Vísar sóknaraðili til úrskurða úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki nr. 33/2012, 1/2008, 3/2011, 4/2011, 11/2011, 16/2011, 48/2011 og 66/2011.

Hvað varðar tómlætissjónarmið áréttar sóknaraðili að hún hafi fyrst fengið að vita af því að tryggingarbréfið væri enn á fasteign sinni þegar varnaraðili sendi frá sér upplýsingar um ábyrgðir um áramótin 2010/2011 og hafi hún þá strax farið að grafast fyrir um málið hjá varnaraðila. Varnaraðili hafi hins vegar sent svör sín seint og illa. Varnaraðili hafi alltaf verið tregur til að gefa sóknaraðila upplýsingar um skuldir A. Sóknaraðili hafi fyrst fengið vitneskju um stöðu skuldabréfs A og C þann 11. apríl 2011 og hafi lánið þá verið komið í vanskil. Í framhaldinu hafi lögmaður sóknaraðila haft samband við starfsmenn varnaraðila, bæði með bréfum og tölvupóstum.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili telur rétt að taka fram að fyrir gildistöku laga nr. 32/2009 um ábyrgðarmenn hafi verið í gildi samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, þar sem kveðið var á um að gera skyldi greiðslumat á greiðslugetu skuldara við nánar tiltekna aðstæður. Af orðalagi 2. gr. samkomulagsins og heiti þess sé ljóst að því sé einungis ætlað að ná til ábyrgða á skuldum einstaklinga. Taki það því ekki til ábyrgða á skuldum einkahlutafélags, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 669/2010 og úrskurði úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki nr. 21/2004, 27/2010 og 29/2011. Þar sem framangreint samkomulag hafi ekki gilt um ábyrgðarskuldbindingu sóknaraðila telji varnaraðili einsýnt að ekki verði byggt á því að reglur samkomulagsins hafi verið brotnar við undirritun framangreinds tryggingarbréfs. Þá bendir varnaraðili á að við útgáfu framangreindrar ábyrgðarskuldbindingar 24. febrúar 2006 hafi engar reglur gilt um gerð greiðslumats við útlán til lögaðila. Þá hafi ákvæði 58. gr. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki komið í veg fyrir að upplýsingar um fjárhagsstöðu viðskiptavina yrðu veittar ábyrgðarmönnum án sérstaks skriflegs samþykkis viðkomandi aðila. Varnaraðila hafi því hvorki verið heimilt né skylt að upplýsa sóknaraðila um fjárhagsstöðu A þegar sóknaraðili hafi undirritað umrætt tryggingarbréf.

Bendir varnaraðili á að sóknaraðili haldi því fram að hún hafi eingöngu samþykkt veðsetningu fasteignarinnar að B sem maki þinglýsts eiganda en ekki sem

þinglýstur eigandi. Því hafi sóknaraðili aðeins samþykkt veðsetningu tryggingarbréfsins á þáverandi eignarhlut C en ekki síns eigin eignarhluta. Þá telur sóknaraðili það „ósanngarnt og andstætt góðri viðskiptavenju“ af hálfu bankans að bera fyrir áðurnefnt tryggingarbréf og því beri að aflétta bréfinu af fasteigninni með vísan til 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga.

Af framangreindu telur varnaraðili rétt að geta þess að hinn 31. janúar 2005 hafi sóknaraðili ritað ásamt C undir stofnsamning, stofnfundargerð og samþykktir A. Þá hafi þau samdægurs tilkynnt stofnun félagsins til fyrirtækjaskrár ríkisskattstjóra. Sóknaraðili hafi verið í varastjórn félagsins og ritað firma ásamt C. Tengsl sóknaraðila við félagið hafi því verið ótvíræð. Með undirritun sinni á tryggingarbréfið hafi sóknaraðili samþykkt veðsetningu á allri fasteigninni. Sóknaraðili hafi ritað firmað sem stjórnarmaður í félaginu og samþykkt veðsetninguna sérstaklega sem maki þinglýsts eiganda en jafnframt sem þinglýstur eigandi. Samkvæmt orðalagi tryggingarbréfsins hafi varnaraðila verið veðsett umrædd fasteign án nokkurra fyrirvara. Af orðalagi tryggingarbréfsins verði ekki annað ráðið en að veðsetningin taki til allrar fasteignarinnar. Tryggingarbréfið hafi enda ekki gert ráð fyrir því að veðsetningin tæki einungis til helmingshlutar C í óskiptri sameign þeirra hjóna. Varnaraðili vísar framangreindu til stuðnings til dóma Hæstaréttar í málum nr. 162/2009 og 227/1997.

Varnaraðili telur auk framangreinds rétt að árétt að samningur sóknaraðila og A hafi engin áhrif á veðrétt varnaraðila í fasteigninni að B. Hið sama eigi við um áðurnefnt uppgjörssamkomulag A við varnaraðila. Uppgjörssamkomulagið hafi enda ekki falið í sér neinar breytingar á umræddu tryggingarbréfi eða að það væri framselt heldur hafi tryggingarbréfið áfram staðið til tryggingar öllum skuldum félagsins við varnaraðila. Í áðurnefndu ákvæði 5. gr. samkomulagsins hafi því eingöngu falist árétt á því að umþrætt tryggingarbréf stæði til tryggingar öllum skuldum félagsins við varnaraðila. Tilvist veðsetningarinnar hafi verið sóknaraðila kunn enda komi hún skýrt fram í þinglýstri skiptayfirlýsingu sem gerð hafi verið í kjölfar skilnaðarkjarasamnings þeirra.

Varnaraðili vísar til þess að sönnunarbyrði um að skuldbinding sóknaraðila sé fallin úr gildi eða ógild hvíli á sóknaraðila. Sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á að ósanngarnt sé af hálfu varnaraðila að bera fyrir sig ábyrgð hennar samkvæmt tryggingarbréfinu, hvað þá að önnur skilyrði 36. gr. laga nr. 7/1936 séu uppfyllt. Þegar sóknaraðili hafi undirritað tryggingarbréfið sem þinglýstur eigandi veðsins að B hafi falist í því loforð sem skuldbindi sóknaraðila að lögum til að tryggja efndir samkvæmt tryggingarbréfinu. Að því virtu og þegar framangreind atriði séu metin heildstætt verði ekki talið að sóknaraðili hafi sýnt fram á að fyrir hendi séu forsendur til að víkja til hliðar ábyrgðarskuldbindingu hennar á grundvelli 36. gr. laga nr. 7/1936.

Framangreindu til viðbótar telur varnaraðili kröfu sóknaraðila um ógildingu framangreindrar ábyrgðarskuldbindingar fallna niður vegna tómlætis af hennar hálfu. Sóknaraðili hafi ritað undir áðurnefnda ábyrgðarskuldbindingu 24. febrúar 2006 og hafi fyrst verið gerðar athugasemdir við ábyrgðina í mars 2013 eða rúmum sjö árum eftir að sóknaraðili hafi gengist í umrædda ábyrgð. Varnaraðili vísar framangreindu til stuðnings til dóms Hæstaréttar í máli nr. 575/2012.

Með vísan til alls framangreinds telur varnaraðili framangreinda veðsetningu gilda og beri því að hafna kröfu sóknaraðila.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að gildi veðsetningar fasteignarinnar að B, með tryggingarbréfi nr. X, útgefnu af A til FF.

Engar skyldur hvíldu á lánveitanda til að greiðslumeta A og kynna niðurstöðu greiðslumats fyrir sóknaraðila áður en hún samþykkti fyrir sitt leyti sem maki C að hann veðsetti sinn eignarhluta í fasteign sinni.

Ekki verður fallist á að röksemdir sóknaraðila er varða skiptayfirlýsingu sóknaraðila og C, enda lúta þær að uppgjöri sóknaraðila og fyrrverandi maka hennar sem geta ekki hróflað við þinglesnum veðréttindum varnaraðila. Þá verður ekki fallist á röksemdir sóknaraðila er varða uppgjörssamkomulag A og varnaraðila, enda var umþrætt tryggingarbréf allsherjarveð sem hvíldi á fasteigninni þegar uppgjörssamkomulagið var gert þann 23. mars 2009.

Með vísan til ofangreinds er óhjákvæmilegt að hafna aðalkröfu sóknaraðila.

Á þeim tíma sem fasteignin að B var sett að veði til tryggingar tryggingarbréfi nr. X, var fasteignin í eigu sóknaraðila og þáverandi maka hennar, C. C hefur ekki haft uppi kröfur í máli þessu.

Í umþrættu tryggingarbréfi var tilgreint að til tryggingar skuldinni væri veðsett fasteignin B, og bar tryggingarbréfið samkvæmt þessu með sér að öll eignin hefði verið sett að veði til tryggingar skilvísri og skaðlausri greiðslu á skuldbindingum A við varnaraðila, en ekki aðeins eignarhluti C. Ekki er annað fram komið en að sóknaraðili og C hafi átt fasteignina að jöfnu í óskiptri sameign. Nafnritun sóknaraðila á tryggingabréfið kom þrátt fyrir það ekki fram í þar til gerðum reit um samþykki þinglýsts eiganda heldur einungis í reit fyrir útgefanda, þ.e. í stjórn A, og sem samþykki maka þinglýsts eiganda. Samkvæmt þessu ber nafnritun sóknaraðila á tryggingabréfið ekki með sér að hún hafi samþykkt veðsetningu eignarhluta síns og önnur gögn málsins veita heldur ekki vísbendingu um að sú hafi verið ætlunin. Samþykki sóknaraðila fyrir veðsetningu síns eignarhluta var þó nauðsynlegt samkvæmt þeirri meginreglu þinglýsingarlaga nr. 39/1978 að sá einn geti ráðstafað eign með löggerningi sem til þess hefur þinglýsta heimild eða samþykki þess er slíkrar heimildar nýtur, sbr. 24. gr. og 25. gr. laganna. Á hinn bóginn ber ritun nafns sóknaraðila á tryggingarbréfið með sér að hún hafi sem maki þinglýsts eiganda samþykkt veðsetningu eignarinnar hvað hans hluta varðar, sbr. 60. gr. og 64. gr. hjúskaparlaga nr. 31/1993.

Samkvæmt öllu framanröktu og með vísan til dóms Hæstaréttar í máli nr. 345/2013 verður að leggja til grundvallar að veðsetning fasteignarinnar að B með tryggingarbréfi nr. X hvíli á helmingseignarhluta fasteignarinnar. Tengsl sóknaraðila við A fá ekki breytt því að samþykki sóknaraðila fyrir veðsetningu eignarhluta síns í fasteigninni var nauðsynlegt samkvæmt framangreindri meginreglu þinglýsingarlaga nr. 39/1978.

Í ljósi alls framangreinds og með vísan til 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerna verður að telja að rétt sé að ógilda veðsetningu helmingseignarhluta fasteignarinnar að B, með veðtryggingarbréfi nr. X.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Veðsetning á helmingseignarhluta sóknaraðila í fasteigninni að B, með tryggingarbréfi nr. X, er ógild.

Reykjavík, 27. september 2013.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Unnur Erla Jónsdóttir